

POSTANOWIENIE

Dnia 02 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Otulak-Centkowska

Protokolant sekt. sąd. A. K.

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 02 lipca 2015 r. na posiedzeniu

w sprawie zażalenia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Siedlcach z dnia 14 kwietnia 2015 r. o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 329 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Prokurator Rejonowy w Siedlcach zatwierdził dokonane w dniu 10 kwietnia 2015 r. w lokalu Sklepu (...) prowadzonego przez „Zakład Usług Handlowych (...) w miejscowości (...), gmina P. zatrzymanie od M. K. automatu do gry (...) M. o numerze fabrycznym (...) oraz środków pieniężnych w kwocie 10 zł (dwie monety o nominale 5zł) stanowiących wygraną z automatu do gry (...) M. o numerze fabrycznym (...).

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zarzucając w treści środka odwoławczego zaskarżonemu postanowieniu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 107 § 1 kks poprzez błędną wykładnię polegającą na uzupełnieniu treści komentowanego przepisu blankietowego normami z art. 6 i 14 ustawy z dnia 19 .11.2009 r. o grach hazardowych, mimo , że przepisy te mają wyłącznie charakter techniczny zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. wydanym w sprawach połączonych F. i in. Sygn.. akt C 213/11, C 214/11 i C 217/11 i są bezskuteczne w polskim systemie prawa zatem nie mogą być podstawą represji karnej wobec jednostek na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;

II. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 94 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 113 kks, mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, albowiem z treści uzasadnienia nie sposób przeprowadzić kontroli merytorycznej postanowienia, ani prześledzić toku rozumowania Prokuratora;

III. obrazę przepisów prawa procesowego, w postaci art. 217 § 1 k.p.k., art. 220 § 3 k.p.k., art. 227 k.p.k., art. 228 § 1 k.p.k. i art. 230 § 2 k.p.k., mających wpływ na treść zaskarżonego postanowienia i dokonanie czynności zatwierdzenia zatrzymania rzeczy, poprzez:

- niezasadne uznanie, że zatrzymane rzeczy w postaci wyżej wymienionych przedmiotów mogą stanowić dowód w sprawie,
- niezasadne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie zachodziła przesłanka „przypadku niecierpiącego zwłoki”,

- niezasadnie uznanie, iż zatrzymanie rzeczy nastąpiło z zachowaniem umiaru, bez wyrządzania niepotrzebnych szkód i dolegliwości skarżącej,
- błędne przyjęcie, iż zaszła konieczność zatrzymania skontrolowanych rzeczy zamiast pozostawienia ich pod opieką posiadacza, w sytuacji, gdy funkcjonariusze utrwalili przebieg kontroli w sporządzonym protokole,
- niezasadnie przyjęcie, iż w niniejszej sprawie istnieje potrzeba przeprowadzenia kolejnych dowodów z udziałem przedmiotowych rzeczy;

Skarżąca Spółka kwestionując słuszność rozstrzygnięcia, domagała się zwrotu urządzenia wraz przynależnościami a także ewentualnych kwot pieniężnych.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w Siedlcach, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia wniósł o jego nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż po kontroli pracowników Urzędu Celnego w S. dokonano zatrzymania automatu do gry (...) M. o numerze fabrycznym (...), który niewątpliwie służył do gry. W ocenie Sądu, zważywszy na okoliczności kontroli oraz treść zeznań M. K. – pracownika lokalu gdzie zostało zatrzymane przedmiotowe urządzenie, zasadnym było podjęcie decyzji o zatrzymaniu przedmiotów wymienionych w postanowieniu. W trakcie kontroli nie okazano bowiem koncesji na prowadzenie kasyna gry, ani też regulaminów dotyczących urządzania gier. Tak więc i zdaniem Sądu, twierdzenie skarżącego (zarzut III zażalenia) jakoby w tej sytuacji nie zachodził „wypadek niecierpiący zwłoki” nie znajduje uzasadnienia, zważywszy na treść art. 107 § 1 kks. W zaistniałej sytuacji, nieodzownym było zabezpieczenie w/w urządzeń dla potrzeb postępowania, bo ich pozostawienie pod opieką posiadacza nie gwarantowało nieingerencji w ich oprogramowanie, do czasu poddania badaniu przez biegłego.

Co zaś tyczy się okoliczności podniesionych w zarzucie I zażalenia, to tutejszy Sąd w pełni akceptował stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013r (sygn.. I KZP 15/13), w którym Sąd ten odniósł się do dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w kontekście stosowania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009r o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201,poz.154). Z orzeczenia tego jasno wynikało, iż do czasu zainicjowania kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia w kwestii ewentualnego naruszenia trybu ustawodawczego, brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (analogicznie w postanowieniu z dnia 20.08.2014r sygn. akt. IV KK 69/14)

Tymczasem Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie, w dniu 11 marca 2015r. rozpatrując pytania prawne Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Rejonowego w Gdańsku, uznał nowelizację ustawy hazardowej za zgodną z Konstytucją. Zdaniem TK, uchybienie ewentualnemu obowiązkowi notyfikowania Komisji Europejskiej potencjalnych przepisów technicznych, nie może samo przez się oznaczać naruszenia konstytucyjnych zasad demokratycznego państwa prawnego (art. 2 konstytucji) oraz legalizmu (art. 7 konstytucji). Nadto TK stwierdził, że odstąpienie przez ustawodawcę od możliwości urządzania gier na wszelkich automatach w salonach gier, w punktach handlowych, gastronomicznych i usługowych czyli poza kasynami spełnia wymogi ograniczenia wolności działalności gospodarczej ale ograniczenie możliwości organizowania takich gier wyłącznie do kasyn jest konieczne dla ochrony społeczeństwa przed negatywnymi skutkami hazardu oraz dla zwiększenia kontroli państwa nad sferą stwarzającą zagrożenia nie tylko w postaci uzależnień ale również struktur przestępczych. Zdaniem TK, zwalczanie takich zagrożeń leży w interesie publicznym, o którym mowa w art. 22 konstytucji.

Natomiast rację ma skarżący co do tego, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia sporządzone zostało w sposób ogólnikowy. Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem, że uniemożliwia to kontrolę merytoryczną orzeczenia, bowiem okoliczności faktyczne oraz podstawa prawna decyzji zostały wskazane, a przez to i ocena zasadności jej wydania, w kontekście zebranych dotychczas dowodów była i jest możliwa.

Na marginesie pozostaje jeszcze zaznaczyć, że skarżący załączył m.in. do zażalenia szereg postanowień, które – zdaje się - miały przekonać tutaj. Sąd co do zasadności jego twierdzeń, jednakże skutku takiego nie odniosły, ponieważ każda sprawa powinna być traktowana indywidualnie a orzecznictwo innych równorzędnych Sądów nie może ograniczać procesu decyzyjnego w danej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.